

NINNI SCHULMAN

JIJ
ALLEEN

Vertaling Edith Sybesma

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © Ninni Schulman 2018
Oorspronkelijke titel: *Bara du*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 Edith Sybesma
Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Omslagbeeld: © Johner Images / Getty Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0245 3
ISBN 978 94 027 5779 8 (E-BOOK)
NUR 305
Eerste druk maart 2018

Published by agreement with Hedlund Agency.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

PAUL

Ik lig in het Karolinska-ziekenhuis in Solna, op de afdeling Chirurgie, kamer E. Vanuit mijn raam kan ik een modderige binnenplaats zien en een paar essen, die nog kaal zijn.

Hoe ik hier ben gekomen, herinner ik me niet, maar toen ik uiteindelijk bijkwam, was het februari en zat mijn moeder op een stoel vlak naast mijn bed te breien. De sjaal waar ze aan bezig was, was zo groot dat hij een deken leek op haar schoot en ze zag er twintig jaar ouder uit dan de laatste keer dat ik haar had gezien.

Wekenlang hadden de artsen getracht mijn linkerbeen te redden, maar uiteindelijk moesten ze het opgeven. Er is alleen een stomp van twintig centimeter van over, waar ik niet aan probeer te denken.

In plaats daarvan denk ik aan de herfst die we hadden, misschien wel de mooiste maanden van mijn leven.

Mijn moeder vindt dat raar, maar ondanks de pijn en ondanks het feit dat mijn leven nooit meer hetzelfde wordt, heb ik nergens spijt van.

Het begon allemaal halverwege augustus, op een dinsdagochtend. De meeste mensen waren alweer aan het werk, maar ze droegen nog steeds vakantiekleiding in een dappere poging de dagelijkse sleur nog een weekje op afstand te houden. Dunne jurken wapperden langs door de poortjes, gekreukte linnen jasjes en bermuda-shorts. Af en toe stak een toerist zijn hoofd in mijn hokje om naar de bus naar Drottningholm te vragen.

In de zomer had mijn moeder gevraagd of het geen tijd werd om te proberen verder te gaan met mijn leven, het was nu per slot van

rekening al weer een paar jaar geleden. Maar ik zag het mezelf niet doen.

De man met de accordeon voor de kiosk was net begonnen aan een van zijn Russische liedjes toen ze naar me toe kwam lopen. Ik herkende haar, ze knikte vaak naar me in mijn hokje en glimlachte wanneer ze passeerde. Die dag droeg ze een jurk met een koordje om haar middel en had ze haar haar in een paardenstaart. Over haar schouder hing een gedessineerde stoffen tas.

‘De kaartautomaat doet het niet. Kan ik mijn saldo hier opwaarderen?’ vroeg ze en ze wapperde met haar ov-kaart in de ene hand en haar pinpas in de andere.

Iris Lanning.

Een dun gouden kettinkje om haar pols, een armband met kleurige letterkralen – CHILDHOOD – om de andere. Korte, maar goed verzorgde nagels.

‘Natuurlijk,’ zei ik en ik nam haar ov-kaart aan. ‘Geen probleem.’

IRIS

Voor het eerst sinds de week voor midzomer waren er geen vrije zitplaatsen in de metrowagon. Over hooguit een week zou het ook voor staande passagiers dringen zijn, maar deze ochtend was er nog plaats genoeg in de ruimtes tussen de deuren. Iris ging met haar rug naar een van de glazen wanden staan met haar voeten wijd uit elkaar om de schommelingen van de trein op te vangen en haalde haar mobiel tevoorschijn.

Eerst Tinder. Twee nieuwe berichten sinds gisteravond.

Hoi. Wat ben je knap! Heb je zin om iets te gaan doen?

Een halfuur later, toen ze niet had gereageerd, had dezelfde man, `easyrider_81`, weer iets geschreven: Niet? Oké. Jammer. Veel succes in ieder geval.

Dank je, dacht ze en ze wierp een blik door het raam, waarbij ze een glimp opving van haar spiegelbeeld. Ze had niet bepaald het gevoel dat ze knap was. Haar Tinderfoto, die vorige zomer op Gran Canaria was genomen, kon enkel als valse productinformatie worden geclassificeerd. Ze was de hele zomer niet naar de kapper geweest en om dat zo goed mogelijk te verdoezelen droeg ze haar haar altijd in een paardenstaart.

Het prachtige imago waaraan ze in haar profiel had gevijld, waarin ze de perfecte balans wilde vinden tussen ambitie en spontaniteit, vond ze net zo onecht. Ze wist niet welke stem ze het meest beu was, haar eigen of die van alle anderen.

Iris sloot Tinder af en scrolde door Instagram. Haar duim ging mechanisch over het scherm, en foto's van bloeiende tuinen en terrassen kwamen in hoog tempo langs, zonder dat ze iets las, leuk vond of becommentarieerde. In plaats daarvan begon ze

weer *Dot Spinner* te spelen. Daar kregen haar malende gedachten niet echt de ruimte, ze kwamen alleen schoksgewijs, alsof ze af en toe een duw tegen haar borstkas kreeg. Ze deed al twee weken tevergeefs haar best om haar eigen record van 10.092 punten te verbreken.

Iris was de hele zomer in de stad gebleven. Haar moeder had gevraagd of ze niet langs wilde komen, ze had gezegd dat Iris' vader een betrekkelijk goede periode had, maar Iris durfde haar niet te geloven. Ze was al zo vaak teleurgesteld.

Ook al had ze nauwelijks opdrachten, ze was bijna elke dag naar kantoor gegaan, had op de rode pluchen bank liggen lezen of alleen maar uit het dakraam liggen kijken. Toen Yngve op een middag even langskwam tussen twee reizen door, had Iris net gedaan alsof ze een belangrijke deadline had en lag uit te rusten om weer de hele avond en nacht door te kunnen werken.

Op droge dagen had ze lange wandelingen langs het water gemaakt, van soms wel tientallen kilometers. Op de echt hete dagen was ze met de auto naar Ekerö gegaan en had ze een afgelegen zwemplek opgezocht. Zowel de tijd als de lucht had stilgestaan.

Maar nu was de zomer eindelijk over zijn hoogtepunt heen, de opdrachten kwamen weer binnen en over een maand zou ze hopelijk elke kroon terug kunnen storten die ze van haar spaarrekening had geleend. Dat was het moeilijkst aan freelancer zijn, dat je het financieel zo moest plannen dat je het in juli en augustus zonder inkomsten kon uitzingen, maar op de een of andere manier had ze het deze zomer ook weer gered.

Bij Medborgarplatsen stopte Iris de telefoon in haar tas en wrong ze zich naar buiten, ze volgde de mensenstroom omhoog naar de Folkungagatan. Ze glipte Wayne's Coffee binnen om een *coffee to go* te halen en liep daarna in zuidelijke richting de Göt-

gatan door. De lucht was zacht, niet te warm en niet te koud. In de verte zag ze Ericssons Globe vaag in de ochtendnevel.

Toen Iris op kantoor aankwam, stond Kelly midden in een zee van glimmende papieren tassen en dozen.

‘Sorry,’ zei ze en ze keek op. ‘Ik dacht dat ik klaar zou zijn voordat er iemand kwam.’

Zoals gewoonlijk zag ze er onbeschaamd fris en uitgerust uit in skinny jeans en een soepel vallend topje met twee kersen op de buik. Uit haar laptop kwam zachte muziek.

‘Dat geeft niet,’ zei Iris. ‘Heb je hulp nodig?’

Ze zette haar tas en de halfvolle koffiebeker op de salontafel en pakte een doos parfummonsters aan.

‘Je bent een engel,’ zei Kelly. ‘Het is niet veel meer.’

Iris begon de flesjes over de papieren tassen te verdelen en neuriede mee met het nummer.

‘Hoe gaat het vandaag met je?’ vroeg Kelly en ze nam haar onderzoekend op.

‘Goed, feitelijk. Ik heb maar een keer of twintig aan hem gedacht.’

Kelly schoot in de lach.

Er was een grens aan hoelang je iemands tijd in beslag kon nemen met je geherkauw en die grens was zelfs voor Kelly al ruim gepasseerd.

‘Dat is fijn om te horen,’ zei ze. ‘Kom je vanavond ook? Het wordt druk.’

‘Ik weet het niet,’ zei Iris.

Ze moest binnenkort een kappersafspraak maken en nieuwe kleren kopen. Er net zo ellendig uitzien als ze zich voelde, hielp haar ook niet verder.

‘Kom op. Het wordt tijd dat je weer eens uitgaat.’

‘Ik heb het deze week nogal druk. De bouwcatalogus moet voor vrijdag klaar zijn.’

Iris zette de doos met parfummonsters neer en begon de honderddertig tassen te vullen met ongezoete muesli in portieverpakkingen.

‘Dat lukt je wel,’ zei Kelly onbezorgd.

Jawel, Iris wist dat het haar zou lukken. Dat ze nooit een deadline miste, ook al was het vaak kantje boord, was haar belangrijkste concurrentievoordeel als grafisch vormgever, daar was ze zich terdege van bewust. Hoe ziek of gestrest ze ook was, hoe beroerd ze zich ook voelde, het lukte haar altijd om op tijd te leveren.

Op de basisschool had ze altijd het oordeel ‘ambitieuw’ gekregen van haar onderwijzers. IJverig en misschien goed, maar nooit talentvol.

‘Olivia komt misschien ook even langs,’ ging Kelly verder.

‘O ja?’ zei Iris. ‘Wat leuk. In dat geval zal ik erover nadenken.’

Kelly, Olivia en Iris hadden elkaar leren kennen in de tijd dat ze een opleiding volgden bij Berghs en de afgelopen jaren hadden ze een freelancekantoor gedeeld op een zolderverdieping in de Katarina Bangata. Het hok, zoals ze het noemden. Maar in maart had Olivia haar tweede kind gekregen en tijdens haar ouderschapsverlof verhuurde ze haar bureau aan Yngve, die overdag een tv-scenario schreef en ’s avonds gratis bubbels dronk waar ze maar werden aangeboden, vaak op de events die Kelly organiseerde.

Iris nam haar koffiebeker en tas mee en slalomde zo voorzichtig mogelijk door de zee van tassen naar haar bureau. Ze zette haar laptop aan en nam een paar slokken van de koffie, die inmiddels lauw was. Kelly zette de muziek harder en daarna gingen ze allebei op in hun werk, beiden op hun eigen plek.

Opnieuw voelde Iris zich intens dankbaar omdat de eenzame zomer eindelijk voorbij was en er een herfst vol doodgewone dagen kon beginnen. Ze zou er vast ook ditmaal weer bovenop komen.

PAUL

Mijn moeder is de enige die op bezoek komt. De huid van haar gezicht is slap en het haar dat ze altijd verfde en waar ze krulspelden in deed, is nu steil en warrig en heeft een uitgroei van een paar centimeter. Lippenstift gebruikt ze niet meer.

Wanneer haar ogen beginnen te tranen, veegt ze die af met een papieren zakdoekje. Ze heeft altijd een paar pakjes in haar tas. Iedereen denkt aan me, zegt ze. Lotta ook, ze vraagt aldoor hoe het met me gaat, maar ze heeft het druk met de kinderen.

Af en toe leunt mijn moeder naar voren om met haar handpalmen over haar kuiten te strijken.

Om het overduidelijke niet te hoeven benoemen probeert ze me te onderhouden met gepraat over de planten. Vandaag vertelde ze uitgebreid over de zaadjes die ze thuis had geplant voor het raam op het zuiden. Het was natuurlijk weer de gebruikelijke tuinkers, tomatenplantjes, en een nieuwe soort, een Japanse akelei. Ze had de zaadjes op internet gekocht en liet foto's zien op haar telefoon. Hij was schitterend, lichtblauw met roomwitte kroonblaadjes in het midden.

'Ik zou ze graag willen zien als ze bloeien,' zei ik en ze knikte.

'Dat zullen we op de een of andere manier zien te regelen.'

Ze had ook een bosje sneeuwkllokjes bij zich, die ze in het perkje aan de achterkant had geplukt. Ik kan de geur van door de zon verwarmde aarde bijna ruiken wanneer ik de spichtige bloempjes zie.

Dit jaar moet Lotta haar helpen de planten naar de volkstuin te brengen, maar ik heb aangeboden dat ze mijn auto mogen gebruiken, die veel bagageruimte heeft. In de herfst zet ik hem waarschijnlijk te koop.

‘Je bent zo aardig, Paul,’ zei mijn moeder. ‘Dat ben je altijd geweest. Ik begrijp gewoon niet waarom het zo moest eindigen.’

Ik zou willen dat ik daar een antwoord op had. Natuurlijk zijn er dingen die ik anders had kunnen doen, waarschuwingssignalen die ik had moeten oppikken, maar ik was overweldigd. Een betere beschrijving van de toestand is er niet. Ik zag niet helder en handelde dienovereenkomstig.

Mijn moeder weet zelf hoe het is wanneer de liefde toeslaat, maar daar hebben we het evenmin over. We praten over bloemen.

IRIS

Iris goot het laatste slokje mousserende wijn naar binnen en drong zich naar een statafel om haar glas neer te zetten. Haar hart bonsde.

‘Ga je nu al weg?’ vroeg Yngve en hij onderbrak een gesprek met een vrouw in een shirt met blote schouders die Iris niet eerder had gezien.

Yngve was zoals altijd gekleed in een jasje over een t-shirt dat waarschijnlijk veel duurder was dan het eruitzag, een spijkerbroek en sneakers. Terwijl hij op antwoord wachtte, nipte hij van zijn wijn.

‘Ja, dat ga ik maar doen,’ zei Iris. ‘Tot morgen. Als Kelly ernaar vraagt, wil je dan zeggen dat ik weg ben gegaan?’

‘Best,’ zei Yngve en hij richtte zijn aandacht weer op zijn nieuwe damesgezelschap.

Olivia was niet gekomen. Op het laatste moment had ze teleurgesteld geappt dat Sixten, haar zoontje van drie, hoge koorts had en dat ze thuis moest blijven. Iris had haar hier nodig gehad.

Buiten was het donker en koel, met een eerste zweem van herfst in de lucht. Iris liep met lange passen naar metrostation Rådmansgatan, ze slikte en slikte, zonder de brok in haar keel weg te kunnen krijgen.

De rug en de nek hadden zo sterk aan hem doen denken dat ze helemaal was verstijfd. Het was hem, het moest hem zijn, maar toen hij zich omdraaide, was het heel iemand anders. Natuurlijk was het iemand anders.

Iris stapte in de metro, vond een lege vierzit en zakte bij het raam in elkaar. De tranen brandden in haar ogen, maar op de een of andere manier slaagde ze erin ze tegen te houden door naar het dak te kijken en met haar ogen te knippen.

Een beetje afgestompt door de wijn besefte Iris dat ze zich niet zou kunnen inhouden. Maar eerst een rondje op Tinder en Facebook om zichzelf wijs te maken dat ze toch een bepaalde mate van zelfbeheersing had.

Op de dag waarop Magnus uit haar leven verdween, had hij haar op alle sociale media geblokkeerd, maar dat weerhield haar er niet van om met onregelmatige maar veel te korte tussenpozen naar het Instagramaccount van zijn vrouw te gaan: @lene_82.

Ze was Deense, maar woonde al het grootste deel van haar volwassen leven in Zweden. Tegenwoordig runde ze een yogastudio in Vasastan en ze was precies zo korenblond en slank als Iris zich had voorgesteld toen Magnus over haar vertelde. De foto's die ze plaatste hadden bijna altijd iets met haar werk te maken: yogahoudingen in tegenlicht, snijbloemen en wijze woorden, vaak in Darleston of Little Days.

A certain darkness is needed to see the stars en dat soort dingen.

Magnus stond er maar een paar keer op – Lena had kennelijk besloten haar privéleven buiten het account te houden – maar dat weerhield Iris niet van pogingen naar levenstekenen te blijven zoeken. Dit was per slot van rekening het enige kanaal dat ze had.

Bij het St. Eriksplan stapte een stel van een jaar of veertig in. Iris zag dat ze stiekem met elkaars handen speelden. Hij kroop met zijn vingers in de mouw van haar jas, zij haakte haar pink in de zijne. Kleine bewegingen die niet voor andermans ogen bedoeld waren.

Iris had Magnus op een middag eind februari ontmoet in sport-school Friskis & Svettis. Het was allemaal begonnen toen hij haar om hulp vroeg met het pull-up-apparaat. Toen ze het had uitgelegd, had hij zich verontschuldigd voor zijn gênante onwetendheid en verteld dat hij voor het eerst in tien jaar een sportschool bezocht. Zelf deed hij liever aan buitensport, had hij gezegd, maar na

een val met zijn fiets had zijn fysiotherapeut hem een revalidatieprogramma voorgeschreven.

‘Niet bepaald sexy,’ had hij gezegd.

Iris was doorgedaan met haar beoefeningen, maar telkens wanneer Magnus haar passeerde met het briefje met zijn oefenschema in zijn hand, had hij haar naar haar geknikt. En zij had naar hem gegluurd wanneer hij het niet zag. De trouwring was een teleurstelling geweest, maar kijken was natuurlijk niet verboden.

Toen ze had gedoucht en bij de receptie kwam, had hij aan een tafeltje bij de koffieautomaat gezeten, druk in de weer met een stapel papieren.

‘Ben je hier gestrand?’ had ze gevraagd. ‘Was je energie op?’

Hij had opgekeken en meteen zijn bril afgezet.

‘Nog een paar dingetjes voor mijn werk, daarna ga ik naar huis,’ had hij gezegd en hij hield de stapel blaadjes omhoog.

Hij had een t-shirt met lange mouwen en een spijkerbroek gedragen. Over de rug van zijn stoel had een donkerblauwe parka gehangen. Zijn haar was nog nat.

Ruim een week later waren ze elkaar weer tegengekomen en na de training namen ze op zijn initiatief een wijntje bij Brew-Dog.

Na drie weken had hij zelf het feit ter sprake gebracht dat hij getrouwd was en na vier weken lieten ze de sportschool helemaal voor wat die was en spraken ze af bij Iris thuis.

Hij bleef alleen slapen als hij tegen Lene had gezegd dat hij op zakenreis naar het hoofdkantoor in Malmö moest en bracht dan anderhalf etmaal in haar bed door.

Iris vroeg nooit naar zijn gezin, om de eenvoudige reden dat ze het liever niet wilde weten, maar toch vertelde hij weleens iets.

‘Ik weet niet hoe ik het zo lang zonder jou uithoud,’ had hij gezegd toen ze elkaar voor de voorjaarsreis naar Dubai zagen, die hij Lene met kerst cadeau had gedaan.

‘Ga dan niet,’ had ze geantwoord. ‘Blijf bij mij.’

‘Als dat kon, zou ik het doen, maar je weet dat het niet gaat.’

Hij was op de rand van het bed gaan zitten en was bezig zijn onderbroek aan te trekken.

‘Ga je met haar vrijen?’ vroeg ze aan zijn rug.

Toen hij geen antwoord gaf, vroeg ze het nog eens.

‘Ga je dat doen?’

‘Lene en ik gaan al een jaar niet meer met elkaar naar bed.’

Alsof dat een antwoord was.

‘Iris,’ had hij gezegd. ‘Ik hou van je. Ik zal elke minuut aan je denken. Ik ga vanwege de kinderen, maar na de zomer ga ik er iets aan doen. Het is niet zo eenvoudig, vooral niet omdat er kinderen bij betrokken zijn.’

In de periode dat hij weg was, had Iris gewerkt met haar telefoon continu binnen handbereik. Hij belde een paar keer per dag, korte, heimelijke gesprekjes op weg naar de strandbar om ijs te kopen voor de kinderen of wanneer hij net deed of hij iets in de hotelkamer had laten liggen.

De hereniging in haar hal was bijna bruut geweest.

‘Eindelijk,’ had hij gemompeld. ‘Ik dacht dat ik eraan kapot zou gaan.’

Maar op een dag had hij opeens een appje gestuurd waarin hij kort en hard meedeelde dat ze elkaar niet meer konden zien. Het woord ‘opeens’ wordt vaak verkeerd gebruikt, het komt maar zelden voor dat je dingen helemaal niet ziet aankomen, maar Iris had alles wat er was gezegd en gedaan van alle kanten bekeken om een waarschuwingssignaal te ontdekken, maar had niets gevonden.

De breuk kwam echt plotseling. Alsof de stekker eruit was getrokken.

Iris had twee dagen en nachten niet gegeten of geslapen. In plaats daarvan had ze ge-appt en berichten ingesproken op zijn

voicemail, boodschappen waar hij vast geen touw aan kon vastknopen omdat ze onbedaarlijk huilde. Uiteindelijk had ze de bus naar Västberga genomen en hem voor zijn kantoor opgewacht.

Een paar dagen later was er eindelijk een appje gekomen. Haar handen trilden toen ze het opende. Als je me blijft achtervolgen, moet ik de politie inschakelen. Dwing me daar niet toe.

Iris had hem daarna nog één keer gezien.

Vanavond leverde Lenes Instagram haar weer geen verklaring op. Magnus was en bleef weg.

Nu moest het afgelopen zijn. Dit was de laatste keer dat ze Lenes account bekeek, de laatste keer dat ze haar tijd verdeed met nadenken over Magnus. Ze klapte het hoesje van haar telefoon dicht en liet hem in haar tas glijden, die ze tegen haar borst drukte.

Het verliefde stelletje was uitgestapt. Bij hun plaats rolde een leeg frisdrankblikje heen en weer over de vloer op het ritme van de bewegingen van de trein. Iris richtte haar blik naar buiten. Op het voetpad in het Fredhällspark kuierde een eenzame man met een poedel aan de lijn onder de straatlantaarns. Onder de Tranebergsbrug glinsterden de lichten van Alvik in het zwarte water.

Het perron bij Brommaplan was bijna leeg toen de trein aankwam. Samen met een stuk of acht medereizigers die ook waren uitgestapt, haastte Iris zich naar de uitgang.

Eenmaal op het plein aangekomen liet ze de tranen lopen.

PAUL

Ik werkte al een klein jaar als controleur op station Brommaplan en had het goed naar mijn zin. Eerder had ik op Ångbyplan gewerkt, maar het was pijnlijk om daar te zitten en onze oude vrienden te zien komen en gaan alsof er niets aan de hand was. In het begin bleven ze staan om een plichtmatig praatje te maken en te vragen hoe het met me ging, maar al snel hielden ze daarmee op en keken ze de andere kant op wanneer ze de poortjes passeerden. Vaak zag ik oud-leerlingen die bijna volwassen waren, maar die deden ook net alsof ze me niet zagen.

De meeste van onze gemeenschappelijke vrienden waren oorspronkelijk vrienden van Sara-Kajsa en ik vond het moeilijk om in mijn eentje met hen om te gaan. Ik deed een paar sporadische pogingen bij mijn oude vriendengroep, maar met die gasten had ik ook niets te bespreken, zelfs niet na een paar biertjes. Ik had geen woorden meer, niets was meer belangrijk genoeg om verwoord te worden.

Mijn moeder dwong me soms tot een ritje met de auto, dan dronken we koffie in een van de boerderijcafés waar ze over had gelezen en kochten stekjes en tulpenbollen. We reden naar Roslagen, of zuidelijker, naar Sörmland, ik weet het niet meer zo goed, ook al zat ik achter het stuur. Het leek allemaal op elkaar.

Als we thuiskwamen, was ik blij dat er eindelijk weer een dag van mijn leven voorbij was.

Ik had gedacht ik weer op school zou kunnen werken, maar opeens golden er nieuwe regels. Er werden alleen bevoegde leraren aangesteld en mijn kennis en ervaring waren niets waard zolang ik geen cursus pedagogiek had gedaan en mijn onderwijsbevoegd-

heid had gehaald. Ik ging studeren, maar na een halfjaar had ik geen zin meer. Vermoedelijk was ik nog steeds depressief.

Ik zat in mijn controleurshokje, terwijl de seizoenen kwamen en gingen en ik dacht dat het leven zo door zou gaan. Maar toen veranderde alles.